

Ken Loachs sista film sprider hopp och värme

Regissören **Ken Loach** som hunnit bli 87 år har nu gjort sin absolut sista film, säger han själv. Inte minst minns jag [Jag, Daniel Blake](#) om den gamla, arbetslösa och sjuka Daniel som slåss mot oförstående myndigheter och hela tiden blir förödmjukad på ett brutalt sätt. Samtidigt försöker han efter förmåga stötta och hjälpa andra i lika utsatta situationer.

Eller [Sorry we missed you](#) som handlade om en familj som försöker klara vardagen i gig-ekonomin där mannen slavar som paketombud och kvinnan sliter under hårda villkor i vården. Bägge filmerna var dystopiska skildringar av vad som drabbar dem som befinner sig längst ner på samhällsstegen.

Nu kommer den avslutande filmen i den här trilogin *The Old Oak*.

Alla tre visar, på olika sätt, oförglömliga porträtt av den engelska arbetarklassen och bär samtliga på ett starkt ursinne över sakernas tillstånd för de fattiga och på olika sätt underprivilegierade.

The Old Oak utspelar sig i ett bortglömt litet gruvsamhälle i nordöstra England. Gruvan är sedan länge nedlagd samhället är utarmat på såväl jobbmöjligheter som bibliotek, postkontor, bank och annan samhällsservice. Bostäderna sjunker i värde. Människorna som finns kvar är bortglömda och hopplösheten parad med undertryckt ilska har fått ett starkt fäste.

När en busslast med flyktingar från Syrien anländer till samhället möts de genast av rasism, protester och allmän illvilja. Nu ska de som mist allt och sett krigets alla fasor försöka samsas och leva sida vid sida med de som samhällsekonomin och politiken redan lämnat utanför.

I centrum står TJ, före detta gruvarbetaren och ägaren till puben The Old Oak som knappast kan få puben att gå runt längre. Han är själv ganska ensam, luggsliten och trasig, men han bär på en inneboende kompass för solidaritet och gemenskap som grundades under den stora gruvstrejken, när arbetarna slöt sig samman och kämpade för bättre villkor och rättvisa. TJ känner att han måste välja mellan de gamla vännerna, pubens stamkunder, eller att hjälpa de syriska flyktingarna. Till slut väljer han sida och säger till de gamla vännerna; *Vi tittar neråt när vi borde titta uppåt.*

Det uppstår en mängd slitningar och misstänksamhet i mötet med flyktingarna men när man börjar servera gemensamma måltider på puben för att alla ska få möjligheten att äta sig mätta väcks nyfikenhet och en känsla av samhörighet börjar sprida sig. *When you eat together – you stick together* blir ledordet för aktionen och pubägaren säger; det här är inte välgörenhet – det är solidaritet.

Det är en ömsint och fin film som sprider starka känslor av både hopp och värme. Människor kan faktiskt leva tillsammans och stå upp för varandra trots olikheter i ursprung, kultur, språk och erfarenhet.

Ken Loach slutar som regissör med flaggan i topp! Jag lämnar biografen med orden *strength, solidarity, resistance* ringande i öronen.

The Old Oak

Ken Loach

"A FILM AS FIRED UP AND HUMAN AS ANY
YOU'LL SEE THIS YEAR"

TAKE OUT

OFFICIAL SELECTION

DIRECTED BY
KEN LOACH

THE OLD OAK

WRITTEN BY
PAUL LAVERTY

IT'S NOT WHERE YOU'RE FROM, IT'S WHAT YOU BRING.

THE OLD OAK IS A FILM ABOUT THE COMMUNITY OF THE OLD OAK AREA IN BIRMINGHAM, ENGLAND. THE FILM IS A TESTAMENT TO THE RESILIENCE AND COURAGE OF THE PEOPLE WHO LIVE THERE. THE FILM IS A TESTAMENT TO THE RESILIENCE AND COURAGE OF THE PEOPLE WHO LIVE THERE.

COMING SOON TO CINEMAS